

7

PLOŠINA ALPHA STAR,
SPODNÍ PATRA

Za léta strávená u námořnictva a v NUMA absolvoval Kurt celou řádku hasičských výcviků. Znal základy, pokročilé techniky i všechno mezi tím. Už několikrát pomáhal při hašení požárů ropných plošin na zemi. A všechny jeho zkušenosti mu napovídaly jedinou věc: *Oheň je živá bytost, která potřebuje dýchat. Připrav ho o kyslík a připravíš ho i o život.*

Problém byl, že tenhle oheň působil poněkud nadpřirozeně. Nejenže planul v nemožné kombinaci oranžové a modré, ale hořel i ve vzduchotěsných úsecích, kam se volný kyslík prostě nemohl dostat. Hořel ve vodě a pod vodou. Nedalo se plavat pod ním, jen okolo něj.

Když se přesouval od potápějící se části plošiny k té, co ještě stála, musel obeplovat jeden ohnivý sloupec za druhým.

Konečně doplaval k hlavní části plošiny, vylezl z vody na schodiště a začal se proplétat změtí ohořelého a pokrouceného materiálu.

Automatický vyrovnávací systém plošiny zatím bránil jejímu převrhnutí, i když přitom musel nabrat tolik balastní vody, že spodní podlaží teď byla pod hladinou a zbývající část plošiny zvolna klesala.

Obešel část stavby z boku a ocitl se u vnějšího schodiště. Na chvíli unikl ohni, ale zato ho obklopil kouř a jedovaté výpary. Monitor, který měl připnutý na paži, ukazoval čtyři různé druhy jedového plynu a s nimi vražednou koncentraci kouře. Kdyby Kurt nebyl oblečený jako astronaut, vydržel by tu tak třicet vteřin.

Dalším problémem byl žár. Žáruvzdorný oblek, v němž stále ještě kolovalo chladivo, sice bránil tomu, aby jeho tělesná teplota příliš stoupla, ale Kurt věděl, že už moc dlouho nevydrží.

Zkontroloval předimenzovaný chronometr připnutý k druhé paži. Zjistil, že mu zbývá jedenáct minut kyslíku a pět minut chladiva. Bude sebou muset hodit.

Pokračoval vzhůru, vyšel tři křídla schodiště, proboujel se spleť utrhaných trubek a spatřil svůj cíl – oranžovou kapsli, dlouhou asi padesát stop, se špičatým nosem a kulatou zádí.

Záchranný člun připomínal obrovské torpédo a byl konstruován pro vlastní vypouštěcí mechanismus. Nespouštěl se na hladinu jako záchranný člun na lodi; místo toho byl posazený na kolejnicích směřujících dolů do vody. Jakmile se uvolnily zábrany, které ho držely na místě, spadl po nose na koleje, sklouzl po nich dolů a potom zahájil volný pád z horních pater vrtne plošiny dolů do moře.

Kurt jednou zažil zkušební jízdu v něčem podobném. Kapsle přistála ve vodě při rychlosti padesáti mil v hodině, a přestože špičatý nos byl navržený tak, aby co nejnázne porušil povrchové napětí vody, bylo to jako narazit v autě do cihlové zdi. Posádka člunu byla proto usazená vzadu a připoutaná do strojů se speciálními opěrkami hlavy, jež měly zabránit whiplash syndromu. Nic z toho jim ale nepomůže, pokud se člun nedokáže vyprostit ze své konstrukce.

V čem je problém, poznal Kurt hned, jak se k člunu přiblížil. Jedna z kolejnic, jež měly kapsli nasměrovat dopředu a dolů, byl v důsledku exploze ohnutá směrem dovnitř. Fungovala teď v podstatě jako brzda a bránila spuštění člunu.

„To nebude tak snadné,“ zamumlal si pro sebe. Nešlo mu do hlavy, proč muži nevylezli a nesnažili se člun uvolnit nebo proč nešli hledat druhý.

Sebral opodál se povalující trubku, vylezl na kolejnice a zabušil trubkou do trupu člunu, aby si získal pozornost posádky. Rukou v rukavici otřel saze a špínu, jež pokrývaly okénko.

Přitiskl tvář ke sklu a napočítal uvnitř deset lidí. Byli připoutaní na místech a čekali. I přes svůj omezený výhled Kurt viděl, že mnozí z nich jsou zranění a popálení. Jeden muž seděl u řízení a zoufale se zabýval rádiem, kterým se mu předtím podařilo přivolat pomoc.

Kurt znovu zabušil na trup a muž si ho konečně všiml. Dobelhal se k okénku. „Člun je zaseknutý,“ zakřičel Kurt.